

[Hanne Reintoft.]
 så de lidt videre perspektiver i sagen og benyttede lejligheden til at gøre denne lovgivning bare lidt mere fuldkommen, at vi ikke lyttede til de sidste og faktisk meget beskedne krav, der blev stillet fra tidligere modstandsorganisationer og fangeorganisationer, krav, der blev stillet, mens forhandlingerne fandt sted, og altså ikke, som jeg kan forstå en organisation nu gør, efter at forhandlingerne har fundet sted. Der var det beskedne krav om pristalsreguleret begravelseshjælp. Der var det væsentlige krav om et andet beregningsgrundlag, så pensionen blev ens, så man ikke fortsat skulle have det sociale skel, der har forfulgt folk i 25 år. Der var også kravet om at få hædersgaven forhøjet, et krav, vi delvis fik gennemført.

Det var et fremskridt, selv om der knytter sig uheldige sider til den lovgivning, vi fik lavet. For det første har det jo fra begyndelsen været forkert politik, at denne lov skulle bruges som kompensation for beskatningen af erstatningen. Den var jo i sit sigte ment som en hædersbevisning til dem, der satte helbred og færlighed til i vores modstandskamp, men når man så gennemfører en ordning, hvorefter det kun er dem, der får invalidepension, der kan få hædersgave, så hindrer man jo nogle i at få glæde af denne forhøjede ydelse, som man altså står her og påberåber sig.

Men jeg må også med hensyn til denne hædersgave bebrejde socialministeren, at det ikke meget nøje her i tinget blev fremhævet, at denne forhøjede hædersgave for invalidepensionisterne bortfaldt, så snart vedkommende gik på folkepension. Det har bredt vild forvirring på socialkontorerne, og jeg kan oplyse ministeren om, at man også måtte undersøge det nøjere i ministerens ministerium, der var man heller ikke klar over det, og det havde nok været rimeligt ganske klart at fortælle det, så ikke det ene menneske efter det andet, der har henvendt sig for at få denne forhøjede hædersgave, som man har takket for og glædet sig over, måtte have at vide, at man lige havde lavet det lille nummer med at tage folkepensionisterne fra.

Som en lille og nok så ubehagelig kuriositet, så skulle ministeren måske også have oplyst — jeg var ikke selv klar over det for

for nylig — at vi unddrager den del af vores jødiske befolkning, der måtte i KZ-lejr på grund af deres race, denne hædersgave. Selvfølgelig kan det anføres, at der ikke er tale om en aktiv indsats i kampen for frihed, og var hædersgaven udelukkende en hædersgave, der ikke blev brugt som skattekompensation, så kunne det måske forsvares. Som det fremtræder nu, så udøver den danske stat simpel racediskrimination og skulle måske gå sig selv efter i sømmene på det område.

Jeg må sige med hensyn til den merbevilling til Frihedsfonden, der tales om, at det er da rigtigt, at den er ydet, men den er jo ydet — det ved socialministeren vel også — fordi man har brugt Frihedsfondens midler til ting, der først kom bevilling til forrige år over lovgivningsmagten.

Der er for nylig kommet en oplysende, men også meget tragisk afhandling om de symptomer, KZ-lejrophold giver, en bitter beretning om sygdom, om træthed, om irriterabilitet og tidlig død. Den er kommet efter vores sidste behandling af et lovforslag på dette område, og jeg skulle dog tro, den kunne vække til ekstra eftertanke hos dem, der hævder at interessere sig for sagen og tager ordet i sagen.

Her ved højtidelighederne har jeg lyttet meget til vore ledende politikeres meget smukke tak til frihedskampens folk. Jeg bemærkede nok, at takken var varmest til dem, der døde af det, og de koster jo heller ikke statskassen noget. Men alligevel understregede man dog trods alt også samfundets taknemlighed over for dem i vor modstandsbevægelse, der lever. Når man nu ved, at det drejer sig om et meget lille antal mennesker, det drejer sig om ca. 1.500 mennesker, når man ved, at de ofte har været unddraget normalt liv med et normalt livs glæder og økonomiske muligheder, når man ved, hvor lidt de koster samfundet, og hvor fattigt en beskednen pension har gjort livet, så synes jeg bare, det er så svært i betragtning af alle de smukke ord at forstå, at vi ikke på opfordring af disse menneskers organisation kunne yde dem bare denne lille støtte i det daglige livs surhed. Jeg kan bare ikke forstå, at der ikke er så megen kulance, at det kunne lade sig gøre.

Men vi må jo konstatere, at det kunne det ikke, og derfor fremsætter jeg altså, belært